

ALIZEH

Het spel van de duivel

Tahereh Mafi bij Blossom Books

TOUCHING JULIETTE

- 1 *Vrees me*
- 1,5 *Verwoest me*
- 2 *Breek me*
- 2,5 *Versplinter me*
- 3 *Vertrouw me*
- 4 *Heel me*
- 4,5 *Schaduw me*
- 5 *Weersta me*
- 5,5 *Onthul me*
- 6 *Verbeeld me*
- 6,5 *Geloof me*

Verdermeer

Welkwoud

Een bijna eindeloze afstand

Een intens gelukkig gevoel

ALIZEH

- 1 *De duistere profetie*
- 2 *Het lot van de djinn*
- 3 *Het spel van de duivel*

ALIZEH

Het spel van de duivel

Vertaald door Sandra C. Hessels | Creative Difference

B

Laat iedereen weten wat je vindt van *Alizeh. Het spel van de duivel* van @tahereh!
Gebruik #HetSpelVanDeDuivel en vergeet @blossombooks niet te taggen.

NUR 285 / W042401

© 2024 Nederlandse editie: Blossom Books

Copyright © 2024 by Tahereh Mafi

Originally published by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, New York. All rights reserved.

Oorspronkelijke titel: *All This Twisted Glory*

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Illustraties binnenwerk: Anna Poguliaeva / Shutterstock

Omslagbeeld: © 2024 Alexis Franklin

Omslagontwerp: Jenna Stempel-Lobell

Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Ruseler, Shiralism

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op [blossombooks.nl](https://www.blossombooks.nl).

Voor Ransom

‘Maar, beste dame, ik heb een eed gezworen bij de maan,
om de aarde rood te kleuren met zijn bloed.’

– Abolghasem Ferdowsi, *Shahnameh*

‘Vertel me je naam en zeg me wie er zal huilen boven
jouw onthoofde lichaam?’

‘Je zult het niet lang genoeg volhouden om voordeel te
behalen uit de kennis van mijn naam. Maar als je hem
echt weten wilt, mijn moeder noemde mij “Jouw Dood”.’

– Abolghasem Ferdowsi, *Shahnameh*

DEEL EEN

IN HET BEGIN

آغاز

DE ZOOM VAN ZIJN INKTZWARTE MANTEL SNEED BIJ ELKE beweging door het hoge gras en zijn snelle tred veroorzaakte kleine uitbarstingen van lawaai die tussen zijn voetstappen door in zijn hoofd nagalmden. De hitte greep hem alsof ze handen had en zijn zware kledij was verstikkend. Cyrus van Nara voelde zijn hart in zijn borst razen en zijn paniek veroorzaakte nog meer paniek terwijl hij zich verzette tegen de neiging om weg te rennen. Hij voelde zich net regen op zoek naar een rivier in een vergeefse poging om zijn thuis te vinden. Zo heel af en toe verstrakte hij en draaide hij zijn hoofd met scherpe, vogelachtige bewegingen heen en weer. Dan stokte zijn adem alsof hij was geschrokken van een geestverschijning.

Nee. Geen geestverschijning.

Iets veel ergers.

Het was niet productief om in paniek te raken, hielp hij zichzelf herinneren. Het bood geen enkel voordeel om je verstand te verliezen. Was dat wel zo, dan zou Cyrus zijn geest met liefde in het paleis hebben achtergelaten, waar die voorgoed bij zijn vader, de koning, had kunnen wonen, samen met de overdadig zware last die de oudere man eerder nog op zijn schouders had gelegd. In plaats daarvan had de jonge prins heel wat redelijker gereageerd in een dergelijke crisissituatie door simpelweg over te geven in de dichtstbijzijnde bloempot.

Nu ademde Cyrus bevend in.

Hij dwong zich zijn pas te vertragen en zijn gedachten bijeen te rapen. De overwoekerde laan zat vol met gaten van grondeekhoorns, met

daaroverheen een camouflage van onkruid en wilde bloemen. Hij had op dit pad al te vaak zijn enkel verzwikt en hoe wanhopig hij zich ook voelde, hij kon zich een blessure niet veroorloven.

De route die hij nam werd gemarkeerd door het karkas van een verlaten treinspoor dat nagenoeg onzichtbaar was, met uitzondering van twee stalen balken die parallel aan elkaar wegroestten op de vlakke waar de wilde bloemen in een ware anarchie om hem heen bloeiden. Hier in het warme gras lagen, onder andere, brede neonkleurige slangen te rusten die beschikten over een eetlust die eenvoudig werd opgewekt. Hoe vaak was Cyrus in zijn jeugd niet mank hiervandaan gestrompeld, zijn bloed borrelend van het gif? Hij was de tel kwijtgeraakt. Als kind had hij zulke avonturen die zijn hart sneller deden kloppen reuze spannend gevonden. Mettertijd had hij geleerd hoe hij met een simpele polsbeweging een slang bij de keel kon grijpen, hoe hij rook uit zijn vingers kon laten kronkelen om het beest zigzaggend de verte in de jagen. Ooit had hij het geweldig gevonden om deze wildernis te verkennen, bomen uit te dagen tot een duel en schatten op te graven die hij zelf had verborgen. Elke ontdekking had een nieuwe uitdaging, een nieuw beest of een nieuwe kwelling gebracht die hij moest overwinnen. Maar deze wandeling was nu alleen nog maar een essentiële manier om van A naar B te komen – en dat maakte hem kapot.

Zijn leven, vreesde hij, zou nooit meer hetzelfde zijn.

Zijn hart bonsde nog harder toen hij de ingang van een in onbruik geraakte treintunnel naderde, waarvan de afbrokkelende binnenkant werd verstikt door een wandkleed van klimplanten met een geur zo vol leven dat die de geest schuurde. Felle lichtstralen en vogels met blauwe vleugels drongen door openingen in het rottende bouwwerk heen, slaperige bloesems ontvouwd in dit glanzende licht waarin stofdeeltjes stil hingen en fonkelden. De tunnel was een portaal naar een andere wereld, eentje waar hij – ooit – voorgoed had willen blijven.

Een groene cicade sprong op de schouder van de jonge man toen hij de

tunnel binnen ging; het contrast van die felle kleur met het zwart was net een gil in de leegte. Terwijl hij verder liep, trok Cyrus zijn cape steviger om zich heen en hij voelde iets wat aan verdriet grensde tussen zijn ribben nestelen.

Aan het einde van de smaller wordende tunnel liep al dit rijkelijke groen uit in een flits van wit. Een soort haag van wolken rees tot aan zijn middel op uit de grond, en hij liep heel behoedzaam over dit bijzondere deel van zijn route, waar het voelde alsof hij door vorst waadde. Net toen zijn benen begonnen te bevriezen werd het wolkenpad onder zijn voeten vluchtiger en Cyrus moest een rilling onderdrukken.

Een tastbare sluier van magie hing altijd boven de vele hectaren rondom het Wichelaarskwartier in Toulan en versluisde de centrale tempel en de vele bijgebouwen. Er waren dan ook maar weinig mensen die wisten dat de verwaarloosde treintunnel rechtstreeks op dit eeuwenoude terrein uitkwam, en nog minder die toestemming hadden gekregen om het via deze weg te betreden.

De prins van Toulan was drie jaar oud geweest toen hij deze heilige grond voor het eerst bezocht. Hij was al vanaf zijn geboorte een gefrustreerd kind geweest: hij huilde snel, krijste veel en ook al wist hij dat hij in staat was te spreken, dat hele kunstje interesseerde hem niet. De dag dat zijn kindermisje liefdevol over zijn bol aaide en zei dat hij 'best knap was voor een zwakzinnige' had het kind een houten blokje in haar gezicht gegooid. Pas toen de vrouw daar woedend op reageerde, herinnerde Cyrus zich dat geweld werd afgekeurd. Toen ze op hem afkwam, was hij naar een open raam toe gerend en haar kreet van schrik drong pas tot hem door toen hij er al doorheen was. Als een aardappel stuiterde hij door en hij botste drie keer tegen een keper van het dodelijk steile dak voor hij ter aarde stortte en met een laatste, onverwachte stuiter landde.

De jongen had zijn handen en knieën flink geschaafd en er vormde zich al meteen een blauwe plek achter op een van zijn armen en op een deel van zijn wang. Toch had hij niet gehuild. Als een varen die zijn bladeren

uitvouwt was Cyrus langzaam en verrast overeind gekrabbeld, had zijn koperkleurige lokken met kleine, vuile handen uit zijn gezicht geveegd en toen pas gemerkt dat hij in het midden van een stralenkrans stond.

Hij had nog nooit eerder Wichelaars van dichtbij gezien.

Ze hadden met hun verborgen gezichten op hem neergekeken, hun zwarte mantels zo donker dat ze net gaten in de wereld leken.

Daar ben je, kleine man, had hij iemand horen zeggen.

Vol verwondering had het kind over zijn hoofd gewreven, verbijsterd dat ze die stem in zijn geest hadden geprojecteerd. Pas op dat moment had Cyrus gelachen en verrukt zijn eerste woorden uitgesproken.

‘Dat was magisch,’ had hij gezegd.

Het kindermisje schreeuwde nog steeds toen ze de tuin in rende met de helft van het personeel van het paleis – iedereen even wild en hysterisch – achter zich aan. Ze zou niet veel later ontdekken dat er niet langer van haar diensten gebruikgemaakt zou worden.

Die beslissende dag had voor Cyrus de doorslag gegeven over wat hij wilde worden, en elk jaar had die overtuiging zich steviger in hem geworteld. De koning en koningin zagen dit als een gunstige ontdekking, want de jongen was niet geboren om de troon te erven en zou een wat lagere, maar wel waardige positie moeten bekleden.

Cyrus van Nara was uiteraard de reserve, niet de troonopvolger.

Het was zijn oudere broer die al vanaf zijn vroege jeugd hun vader schaduwde. Het was zijn oudere broer die zich had voorbereid op een leven vol macht en decadentie.

Cyrus was, daarentegen, elk vrij uur van zijn jeugd met overgave die geheime treintunnel in gehold, had de bloemen in zijn haar gevoeld en had zich door de wolken heen in de armen van de Wichelaars gestort. Door de jaren heen had hij zich toegelegd op de studie van de wichelarij, had hij de blinkende materiële wereld de rug toegekeerd en verruild voor de waziger wonderen van de etherische wereld – en werd daar genadeloos om bespot door de rest van de koninklijke familie. Dat hij de beginselen

van de magie wilde leren konden ze nog wel begrijpen, maar niemand geloofde dat een prins vrijwillig afstand zou doen van een titel en een rijke erfenis zou weigeren, alleen maar om zich aan te sluiten bij de gelederen van naamloze Wichelaars.

Het had Cyrus niets kunnen schelen.

Hij had zijn goud en sieraden opgeborgen, zijn haar afgeknipt en zijn garderobe uitgemest tot hij alleen eenvoudige, zwarte kleding overhad. Op zijn achttiende verjaardag legde hij een eerste gelofte af en daarna woonde hij anderhalf jaar uitsluitend in de tempel. Hij verliet het terrein zelden in voorbereiding op de slotceremonie. Hij was een van de jongste leerlingen die mocht toetreden tot deze onderste rang van het priesterschap, en nu hij bijna twintig werd, zou het nog maar een paar weken duren totdat hij officiële gewaden zou ontvangen en zijn lippen zouden worden verzegeld met een magie die hem voorgoed zou verbinden met...

Stop.

Cyrus bleef staan en zijn adem stakte. Het ijzige wolkenpad was uiteindelijk uitgekomen op het dak van een van de stenen huisjes, de bijgebouwen die in een halvemaanvorm op het Wichelaarsterrein stonden. De jonge prins stond nu op een van die gebouwen en voelde een sponzig moskleed onder zijn voeten inzakken. Zijn angst nam toe toen hij opkeek; Cyrus had nog nooit meegemaakt dat hem de toegang tot het terrein werd ontzegd.

Langzaam keek hij zijn oude mentor in de ogen.

De man gleed naar voren en zijn donkere gewaad bewoog hypnotiserend mee. De Wichelaars van Toulán waren te herkennen aan hun donkere mantels, waarvan het materiaal glinsterde als vloeibaar metaal, vol van geheimen. De oudere man trok zijn kap een paar centimeter naar achteren, zodat er iets van zijn gezicht aan het kille licht werd blootgesteld. Het beetje dat er van zijn bruine huid zichtbaar was, zag er ondanks zijn hoge leeftijd nog strak uit, al waren zijn ogen melkachtig wit als gevolg van grauwe staar. Toch straalde zijn energie geen afkeuring uit. Sterker

nog, er hing medelijden dat diep vanbinnen uit de man kwam, zelfs nu nog. Cyrus begreep het meteen.

Je weet het al, sprak hij zonder geluid te maken.

De Wichelaar hield zijn hoofd schuin. *We hebben het altijd geweten. Maar het was nooit de bedoeling dat we zouden ingrijpen.*

De jonge prins voelde zijn hart samentrekken bij deze onthulling. De woorden voelden als verraad, ook al wist zijn verstand wel beter. Een Wichelaar werd belast met kennis en gebonden door wrede beperkingen. Hoe machtig ze ook waren, de priesters en priesteressen mochten de vrije wil van een ander niet hinderen, en het was hun ook niet toegestaan om ongevraagd advies te geven. Dat begreep Cyrus beter dan de meesten.

Toch flitsten zijn ogen op met een vonk van hitte nu hij hier zo stond – want hij wist nu met absolute zekerheid dat zijn dromen waren gesneuveld, dat zijn rol voorgoed was veranderd. Hij zou nooit een Wichelaar worden. Het was alles wat hij ooit had gewild, alles waarvoor hij zo hard had gewerkt. Zijn leven, zijn toekomst...

Zijn mentor hield zijn hoofd opnieuw schuin, en deze keer bracht die kleine beweging Cyrus naar de grond, waar de violetkleurige muren van de tempel achter hen opdoemden tot een adembenemende hoogte. Met een hernieuwde steek in zijn hart registreerde de prins een drukkende barrière die zich tussen hen in bevond – magie die hem op een afstand hield.

Deze heilige tempel zou nooit zijn thuis zijn.

Als je blijft, zei hij wanhopig. Ik ben gekomen om je om raad te vragen.

Langzaam schudde de Wichelaar zijn hoofd. *Er zijn slechts twee keuzes, kleine man.*

Cyrus wilde iets zeggen en voelde een kwetsbare hoop in zijn binnenste opsteken, maar zijn oude mentor hief een hand op om hem tegen te houden. Met onmiskenbaar veel verdriet keek de man hem in de ogen en zei...

Slechts enkelen sterven. Of velen.

EEN

یک

‘WAT BEN JE AAN HET... ZIT JE NU EEN SÍNAASAPPEL TE ETEN?’

Kamran draaide zich om terwijl hij sprak, met een gezicht verstrakt van ongenoegen, zodat hij de jonge vrouw die in de donkere nacht naast hem vloog beter kon zien. Ze zoefden nu al urenlang door de hemel en waar hij nogal kil was geworden van ongerustheid, zat juffrouw Huda half naar achteren geleund op de rug van de magische vogel en staarde ze omhoog naar de sterren terwijl ze in een stuk fruit hapte als de heldin in een of ander hartstochtelijk romannetje.

‘Ja, hoezo?’ Ze had net een partje van de sinaasappel in haar mond willen stoppen en keek opeens verschrikt op. ‘O! Vergeef me, Uwe Hoogheid, wilt u soms ook een stukje?’ Ze stak haar plakkerige handpalm, waarop een plakkerig partje lag, naar hem uit. Kamran huiverde.

Ze bood hem serieus het stuk aan dat ze bijna in haar eigen mond had laten verdwijnen. Het was net alsof het meisje totaal geen manieren had.

‘Nee,’ zei hij kortaf.

Hoe juffrouw Huda aan de citrusvrucht was gekomen, of waarom ze eraan gedacht had een sinaasappel bij zich te stoppen te midden van alle chaos, zou hij nooit weten, want hij was beslist niet van plan om te...

‘Ik heb er voor we vertrokken een paar van een dienblad gejat dat ik ergens voorbij zag komen,’ bekende ze, en ze zweeg even om te kauwen en haar hap door te slikken. Een gloed van de sterren verlichtte haar ongekunstelde bewegingen en haar ogen waren glazig nu ze hem met een bijna onverholen bewondering aangaapte. ‘Ik hoop dat dat niet erg is. Ik word altijd een beetje licht in het hoofd als het te lang duurt voor ik weer iets eet.’

Kamran maakte een vrijblijvend geluidje en wendde zijn hoofd weer af. Het was nooit zijn bedoeling geweest om haar aan te moedigen tot een kletspraatje. De hele tijd was dit onwaarschijnlijke gezelschap nauwelijks tot een gesprek in staat geweest – het constante lawaai en de turbulente vlucht hadden langere gesprekken onmogelijk gemaakt – maar de tegenwind was uiteindelijk gaan liggen en de opluchting van het vijftal was bijna voelbaar geweest. De magnifieke gevleugelde dieren die hen meevoerden, vlogen samen in een strakke formatie en begonnen aan een langzame afdaling naar Toulan. Het zou niet lang meer duren voor ze neerstreken.

Ondertussen had Kamrans geest zich volgezoogen met angst en vermoedheid. Hoe dankbaar hij ook was voor de buitengewone omstandigheden die hem hadden helpen ontsnappen, de reis had naarmate de tijd verstreek en zijn gedachten bleven schuren zijn glans wel verloren. Hij voelde er helemaal niets voor om met wie dan ook te praten.

‘O, mag ik een stuk?’ vroeg Omid gretig in het Feshtoens. ‘Ik heb zo’n honger.’

De jongen had onlangs besloten om uitsluitend in het Feshtoens te spreken, terwijl de anderen hem in het Ardounisch antwoord gaven. Dit nieuwe communicatiesysteem had hun gesprekken een interessante textuur gegeven en was pas ontwikkeld nadat het kind tot zijn grote verrukking had ontdekt dat alle aanwezigen feilloos Feshtoens begrepen.

Dat gold blijkbaar zelfs voor juffrouw Huda.

Het had Kamran verrast dat het buitenechtelijk geboren meisje alsnog een degelijke opleiding had gekregen. Hij wist dat hij erg bot overkwam door die aanname, maar toch kon hij zichzelf die conclusie niet kwalijk nemen; het was heel eerlijk gezegd bizar dat iemand van haar onzekere afkomst werd opgevoed door een gouvernante. Al stond haar vader wel bekend als een excentriekeling.

‘Ik zou ook graag een stukje lusten, als je genoeg overhebt,’ viel Dien, de apotheker, hem bij. ‘Het ruikt heerlijk.’

Dat was wel zo.

In de lucht om hen heen hing een aangename geur van sinaasappel en Huda deelde haar portie op om wat aan de anderen te kunnen geven. De opgewonden stemmen en het gesprek dat vanzelf ontstond leken de prins alleen maar meer op de proef te stellen. Zelfs in zijn beste humeur had hij de meeste leden van deze vreemde groep hooguit kunnen tolereren, maar nu was hij zo onrustig en verward dat zijn geduld bijna op was.

‘Laat haar met rust,’ klonk Hazans bekende, berispende stem op een fluistertoon. ‘Ze doet het niet om jou te irriteren.’

‘Wie?’

‘Juffrouw Huda.’

Kamran registreerde die woorden met enige verbijstering, en keek zijn oude vriend aan alsof die hem zwaar had beledigd. ‘Juffrouw Huda? Denk jij dat mijn gedachten zich momenteel bezighouden met juffrouw Huda?’

Hazan glimlachte, al verraadden zijn ogen wel een binnenpretje. ‘Niet dan?’

‘Als ik al aan haar denk, dan alleen om me te verbazen over de vele onelegante sprongen die haar geest maakt.’

Hazan fronste zijn wenkbrauwen. ‘Dat lijkt me niet helemaal eerlijk.’

‘Niet zo lang geleden,’ zei Kamran op zo’n zachte toon dat het bijna zissend klonk, ‘probeerde ze zich door een wolk heen te éten. Met haar mond, kun je je dat voorstellen?’ Met zijn hand deed hij de happende beweging van kaken na. ‘Ze draaide haar hoofd heen en weer en sprak met een of ander idioot stemmetje, alleen maar om dat kind te vermaken. Ze beschikt blijkbaar over geen enkel greintje fatsoen.’

Hazans gezicht bleef onbewogen toen hij antwoordde: ‘Volgens mij noemde ze dat het stemmetje van het hongerige wolkenmonster.’

‘Ah, dus je keurt het goed?’

‘Niet iedereen neemt zichzelf zo serieus als jij, sire. Daarvoor hebben ze een te groot gebrek aan energie en interesse.’

‘Wil je soms suggereren dat ik ijdel ben?’

‘Ik suggereer helemaal niets, Kamran. Het is een onverbloemde mededeling.’

‘Je bent een eikel.’

‘Dan is het maar goed dat ik niet te lang in de spiegel staar en mijmer over de contouren van mijn gezicht.’

Tegen wil en dank moest Kamran glimlachen.

‘Jij hebt nooit de mogelijkheid gehad om het verpletterende gewicht van koninklijke verwachtingen naast je neer te leggen,’ sprak Hazan zacht en hij staaarde in de verte. ‘Anderen zijn veel minder zwaar belast. Dat maakt hen niet meteen minderwaardig.’

Kamran schudde even zijn hoofd en bekeek juffrouw Huda nog eens van een afstand. Als hij zich dwong om verder te kijken dan die absolute verschrikking van een jurk van haar, kon hij wel iets van verfijnde gelaats-trekken ontdekken. Ze was ook niet onaantrekkelijk, maar hij vond haar gewoon weinig beschaafd. Ze was luidruchtig en tactloos en kinderachtig, en met haar in de buurt voelde hij zich rusteloos, alsof zijn kleren twee maten te klein voor hem waren.

Op dat moment lachte ze, zo lang tot haar hele lichaam ervan schudde, en hij moest zijn hoofd met een ruk afwenden. Dat opgewekte geluid werkte hem vreselijk op zijn zenuwen. ‘Ik zou graag eens de luxe van een dergelijke onbezwaardheid ervaren,’ mompelde hij. ‘Dat moet aanvoelen als een koele dag in de hel.’

Hazan schonk hem een sombere blik vol begrip en Kamran, die besloot dat hij wel iets van een pauze in zijn mentale kwelling had verdiend, stond het zichzelf toe om zijn houding iets te laten inzakken.

Hij zat schrijlings op Simurgh – een legendarische vogel die hem een uitvlucht had geboden toen de nood het hoogst was – en de anderen hadden plaatsgenomen op de stevige ruggen van haar vier kinderen. De prins van Ardounia had niet geweten wat hij moest verwachten toen hij op het adembenemende, reusachtige dier met een vleugelspanwijdte van een hele kamer was geklommen. Hij was zo overweldigd geweest door

ontzag en dankbaarheid om het voorrecht van haar gezelschap dat het niet in hem was opgekomen zich af te vragen of de lange reis van Ardounia naar Toulan een beetje te doen zou zijn. Het was erg genoeg dat hij was opgezadeld met dit bonte gezelschap – allemaal mensen die zijn pad hadden gekruist doordat ze dezelfde mysterieuze jonge vrouw kenden – maar daar kwamen nu ook nog uitputting, honger, angst en onverwerkt verdriet bij, waardoor het bijna ondraaglijk was geworden om nog langer in zijn lichaam te vertoeven.

Kamran had alleen Alizeh willen terughalen – Alizeh en verder niets – en in plaats daarvan zag hij zich gedwongen om het weeskind, de bastaard en de misantroop mee te nemen, alsof zijn leven een of andere kinderspeurtocht was en hij een reeks kaarten toebedeeld had gekregen die hij wel uit moest spelen. Als je bedacht hoe zelden het voorkwam dat Alizeh anderen ook maar een glimp van haar leven toonde, dan waren al deze personen wel degelijk kostbaar, maar als hij zich niet zo had laten verblinden in zijn jacht op een jonge vrouw, dan had hij een gelukkig bestaan gekend zonder deze mensen.

Wat zijn chagrijnige humeur ook niet bepaald ten goede kwam was het feit dat hij ongelijkmatig opwarmde. Ondanks de warmte die het vogellijf uitstraalde, waren zijn handen en voeten bijna gevoelloos geworden van de kou. De boog en de koker vol pijlen die op zijn rug hingen drukten steeds meer in zijn huid en – ook al zou hij dit nooit hardop toegeven – hij negeerde al bijna een uur alle signalen dat hij toch echt een toilet moest bezoeken.

Toch had Simurgh zich bewezen als een stabiel rijdier dat onvoorstelbaar pluizig was. Haar zijdezachte, regenboogkleurige veren vormden een bevredigend kussen voor zijn vermoeide lijf. Hij had de afgelopen dagen nauwelijks geslapen, zo erg was zijn leven op zijn kop gezet. Als hij er zeker van zou kunnen zijn dat hij niet van haar rug uit de lucht zou vallen, zou Kamran misschien wel tegen haar nek aan zijn gekropen om eventjes zijn ogen te sluiten. Nu de rustige, regelmatige vliegbewegingen hem steeds meer in slaap dreigden te wiegen, kostte het hem moeite om zijn ogen

open te houden. Stilletjes was hij de sporadische koude windvlaag in zijn gezicht ook best dankbaar.

‘Heb je nog steeds honger?’

Kamran keek op en voelde een zacht briesje met zijn haar spelen. Hij besepte al gauw dat die vraag niet aan hem gericht was. Juffrouw Huda had een banaan opgediept uit een geheim zakje in de overdreven plooien van haar afgrijselijke jurk en stak nu haar hand zo ver mogelijk uit in de donkere lucht van het universum om het stuk fruit aan Omid te geven. Zijn ogen begonnen al te stralen, ook al had hij zijn mond nog niet leeg. Hij krabbelde gretig naar voren om het aangeboden fruit aan te nemen. Kamran verstijfde een ogenblik lang van schrik toen de twee met het hoofd tegen elkaar aan stootten en de jongen bijna van zijn vogel tuimelde.

Omid en juffrouw Huda begonnen meteen te gieren van het lachen, geamuseerd dat ze zich door hun domheid bijna hun dood tegemoet hadden geworpen. Zelfs Dien, verreweg de knorrigste van de vier metgezellen, had hier toch om moeten grijnzen.

Dat maakte Kamran buitenproportioneel razend.

Hij begreep niet dat wat hij voelde terwijl hij naar hen keek niet eens echt woede wás, maar een mengeling van verlangen en verontwaardiging. Omid, Huda en Dien waren aan deze reis begonnen omdat die hun een avontuur met een vleugje magie beloofde. Zij waren niet gekomen met dezelfde reden als hij: een wanhopige strijd voor zijn leven, zijn troon, zijn erfenis en nalatenschap. Dat zij zo gemakkelijk konden lachen, zo onbezorgd achterover konden leunen, iets konden nuttigen terwijl ze gezellig kletsten... het deed zijn bloed koken van verbolgenheid. Stiekem wilde hij niets liever dan diezelfde vrolijkheid kennen, maar aangezien hij die gevoelens niet tot uitdrukking kon brengen, zelfs niet tegenover zichzelf, bleef hij sudderen in zijn frustratie. Hij liet zich overeind houden door de bekende, stevige armen van woede terwijl hij door de lucht vloog en werd verteerd door al het onbekende.

En vanzelfsprekend stonden zijn gedachten aan Alizeh op de voorgrond.